

РЕШЕНИЕ

№ 1319

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11141** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално толо управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), чрез гл.юрк. С. Г., срещу Решение № 4637/17.10.2023 г., постановено по НАХД № 3421/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 111-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № BG10032022/5800/P8-302/25.08.2022 г., издадено от директора на НТУ към А., с което на А. Г. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В касационната жалба са развити доводи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Касаторът намира за неправилен и незаконосъобразен извода на съда за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на конкретното наказателно постановление, а именно- липсата на правна норма, под която да бъде подведено нарушението в наказателното постановление. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания съдебен акт и да постанови друго, с което да потвърди издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, представлява се от юрк. Г.,

която поддържа жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – А. Г. М., редовно призван, не се представлява. В представена молба-писмена защита от 09.02.2024 г. /л.17/ излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение от страна на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № BG10032022/5800/P8-302/25.08.2022 г., издадено от директора на Национално Т. управление (НТУ) към А., с което на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, на А. Г. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лв.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че при извършена проверка на ГКПП К. на 10.03.2022г. в направление излизане от Р. България на пристигнало пътно превозно средство с рег. № СО 81 44 СМ, вид: влекач, марка и модел Д. ФТ ХФ 105, с обща допустима максимална маса над 12 тона. Установено е, че на 09.03.2022 г. в 13:07:59 ч. това ППС, попадащо в категорията, за която е дължима пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, такава не е заплатена при преминаването му по път А-6км.50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминато разстояние - Т. такса, съгласно Приложение към т.1 на Решение №202/20.02.2020г. на МС. Във връзка с извършеното деяние бил генериран запис от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, с номер на нарушението D9D7E7BDE9253F78E053011F160A75BA, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, представлява доказателство за заснетите обстоятелства. Въз основа на материалите служителите в ТД „Митници“ С. - ст.инспектор Ф. П. и Й. П., съставили на водача на заснетия автомобил А. М. Акт за установяване на административно нарушение № BG10032022/5800/P8-302/10.03.2022 г. Въз основа на акта било издадено и процесното НП.

С обжалваното решение № 4637/17.10.2023 г., постановено по НАХД № 3421/2023 г., Софийският районен съд е отменил НП № BG10032022/5800/P8-302/25.08.2022 г. на директора на НТУ към А., с което на А. Г.

М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

За да постанови решението, въззивният съд посочил, че са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с неизпълнение на процесуалните предписания, установени в чл. 42, т.5 от ЗАНН - относно АУАН, както и по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, касаещи НП, както и чл.52, ал.4 от същия закон. Посочил е, че в съвкупността си същите опорочавали санкционния акт до степен на абсолютната му незаконосъобразност на процесуално основание и се явявали достатъчно основание за неговата отмяна, без да се разглежда по същество материалноправната му законосъобразност, тъй като тези процесуални нарушения били довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Както в АУАН, така и в обжалваното НП липсвала и не била посочена законовата разпоредба, която е нарушена. Единствената посочената правна разпоредба била чл.179, ал.3а от ЗДвП, която била санкционна, по своя характер и предвиждала наказание, но не съдържала диспозиция, в смисъл на правило за поведение - задължение за субектите, установено в закона.

Според районния съд, за да се счита изпълнено изискването на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, в наказателното постановление следва да се съдържа както санкционната разпоредба, въз основа на която се ангажира отговорността и се налага административно наказание, така и нарушената материалноправна разпоредба. Това формално нарушение на изискването на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН било от категорията на съществените, и опорочавало административнонаказващия акт, същото представлявало абсолютно основание за неговата отмяна, като незаконосъобразен.

Настоящият съдебен състав споделя извода на решаващия съд за допуснато съществено процесуално нарушение в съдържанието на АУАН и НП досежно реквизита по чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, доколкото не е посочена словесно или дори само цифрово приложимата и единствено относима, като нарушена материалноправна норма от ЗДвП, а именно тази на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП.

Нито в акта за установяване на административно нарушение, нито в наказателното постановление е посочено конкретното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателят, доколкото в посочената правна норма - чл. 179, ал. 3а от ЗДвП - не са посочени задълженията на водача. Относимото нарушено правило за поведение се съдържа в нормата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, поради което възраженията на касатора в тази насока са неоснователни.

Липсата на посочена относима към деянието правна квалификация представлява съществено нарушение на процедурата по административно наказване, досежно императивно предвиденото съдържание на АУАН и НП, нарушава правото на защита на дееца и е самостоятелно основание за отмяна на НП.

Като е стигнал до този извод, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция, представляващи адвокатско възнаграждение в претендирания размер от 800 лв., съобразно представен списък /л.19/ и с оглед липсата на възражение за прекомерност.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4637 от 17.10.2023 г., постановено по НАХД № 3421/2023 г. по описа на СРС, НО, 111-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на А. Г. М. сума в размер на 800 (осемстотин) лева, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.